

**ZÁKLADNÍ
ŠKOLA**

TOMÁŠE GARRIGUA MASARYKA

Rodkovského 2, 678 01 Blansko

SBORNÍK LITERÁRNÍCH PRACÍ

žáků 4. – 9. ročníku

2013 / 2014

Dny v týdnu

Povídá pondělí úterku,
že včera vidělo veverku.

Povídá úterý středě,
že jedlo večer sledě.

Povídá středa čtvrtku,
že stloukl krásnou budku.

Povídá čtvrtek pátku,
že přečetl pohádku.

Povídá pátek sobotě,
že šel brzy na kutě.

Povídá sobota neděli,
že včera míč házeli.

Povídá neděle pondělku,
že se večer dívala na telku.

Matěj Kobyłka - Dominik Šenk, 5. A

Roční období

Povídá jaro létu,
že prý napsalo jednu větu.
Já už jsem jich napsalo pět,
dozví se to celý svět.

Povídá léto podzimu,
jestli si dá malinu.
Děkuji ti, léto, moc,
zrovna prodlužuji noc.

Povídá podzim zimě,
teď je zima i mně.
Všude je bílý sníh,
pojedeme na saních.

Natálie Baráková - Klára Koňářiková, 5. C

Měsíce

Povídá leden únoru:

„Nikdo již nemůže do vorů,
jezera zamrzla, zvěř šla spát,
děti si chodí na dvorek hrát.“

Povídá únor březnu:

„Já tady vážně zmrznu.
Venku je zima, zima a mráz,
probud', březne, jaro i v nás.“

Povídá březen aprílu:

„Máš moc velkou sílu.
Za mé vlády sníh už taje,
lesní podrost odkrývá taje.“

Povídá duben máji:

„Cítím se jako v ráji.
Dívky pletou pomlázky,
kluci chytaj bělásky.“

Povídá květen červnovi:

„Dáme ten dárek Tomovi.
Jarní dary jsou již pryč,
všichni chtějí pláž i míč.“

Promluví červen k červenci:

„Má vláda se blíží ke konci,
venku je obrovské vedro,
nad zemí skví se modro.“

Povídá červenec srpnu:

„Na houpačce se zhoupnu.
Děti si užívají prázdniny,
někteří slaví své jmeniny.“

Agáta Konečná - Linda Kavínová, 5. C

Holčička, co milovala Patrička

Byla jedna holčička,
co milovala Patrička.
Proto byla ráda moc,
když přispěchal jí na pomoc.

Stalo se to jednou zrána
a byla to hrozná rána,
když tam ti zlí lupiči
poslouchali Avicci.

Holčička se k nim přiblížila -
ale to dělat neměla!
Lupiči ji chytili
a potom ji mučili.

Holčička, ta měla štěstí,
že stalo se to na náměstí.
„Jen bojte se, lupiči milí,
přichází sem klouček čilý!“
řekla jim ta holčička,
když uviděla Patrička.

Samozřejmě měla pravdu.
„Patriček má v ruce hadru!“

Podivila se holčička,
když uviděla Patrička,
jak si nese hadru v ruce
a mává s ní takhle prudce.

Za chvíli však pochopila,
že v té hadře vězí síla.
Patriček ji na lupiče hodil,
holčičku tím osvobodil.

Pak šli spolu na procházku
a Patriček jí vyznal lásku.

Monika Štěpánková, 5. A

Pes Alík

Byl jednou jeden pes,
ten jmenoval se Alíček,
měl hodně rád les
a ukousl mi malíček.

Jednou skákal přes potok,
šprajcla se mu noha,
měl tam velký otok,
volali jsme doktora.

Doktor mu to obvázal,
řekl mu, ať nepláče
a nám potom nakázal,
ať dva týdny neskáče.

Monika Štěpánková, 5. A

Čerti

Nikomu není tak dobře
jako čertům v pekle,
dříví nikdy nekupují
a sedají v teple.

Anděl

Anděl, ten má zlaté vlasy,
v nebi pobral hodně krásy,
neujde mu žádný hřích,
uletí a už je pryč.

Denisa Jelínková, 5. B

Hořice

Nad Blanskem jsou Hořice,
dodržují se tu zvyky a tradice.
Máme tu hezký les,
ví to už i každý pes.

Hořičáci jsme hraví,
sportovat nás baví.
Hřiště je na začátku vesničky,
zpíváme tam u ohně písničky.

Miroslava Skoupá, 5. A

TGM – moje škola

Ptáte se mě, proč vybrala jsem si tuhle školu?
Povím vám popravdě,
mám ji zkrátka z kopce dolů!

Můj táta mi řek,
milá Ádi, tohle je také
škola mého mládí.

Už v první třídě se mi líbila školní družina
a naše paní učitelka byla Vašíková Gábina.

A najednou je tu sedmá třída,
testy, známky, učení, věřte mi to,
jsme z toho fakt zničení.

Naštěstí už svítí slunce,
jaro na nás volá,
za chvíli tu budou prázdniny
a odpočne si i naše škola.

Adéla Dvořáková, 7. A

Abbey

Jedno malé štěňátko
smutné je však velmi,
bylo tu jen na krátko,
je to osud, věř mi.

Jmenovala se Abbeynka,
byla ještě malinká,
měla sourozence tři,
dva z nich byli bratři.

Půjčovala jsem si ji často,
měla a mám ji ráda za sto.
Pak nějaký pán si ji vzal
a já ji jen hledala dál.

Našli jsme ji naštěstí,
jinak by to pro nás bylo neštěstí,
chodili jsme s ní ven,
a to na procházky nejen.

Měli jsme ji všichni rádi,
byli jsme s ní kamarádi.
Už tu mezi námi není,
je mi velmi smutno po ní!

Klára Bartošíková, 7. B

Procházka zahradou

Nejmenší je myš,
hezky o ní piš.

Když kuřátko pochoduje,
slepička ho pochvaluje.

Ježka se bojíme,
pejska zase mazlíme.

Kůň si cválá po zahrádce,
prase zastaví se krátce.

Kos si zpívá tra la la,
je tu středa la la la.

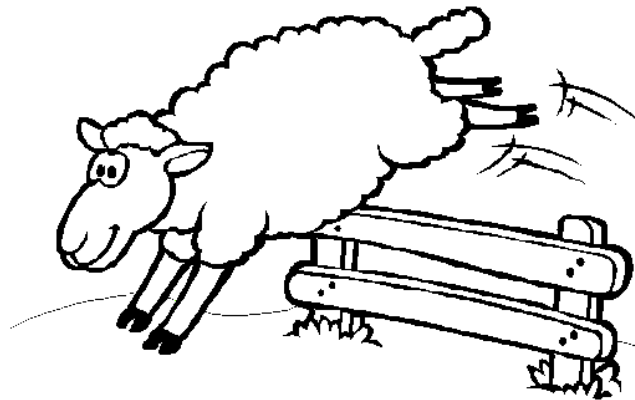
Ovečka, ta ráda jí,
selátko se nebojí.

Králíčci si poskakují
a ani se neohlíží.

Kočka, ta je roztomilá,
svoje děti pořád hlídá.

A to už je asi vše,
uvidíme se příště.

Alena Pelíšková, 4. B

Temný les

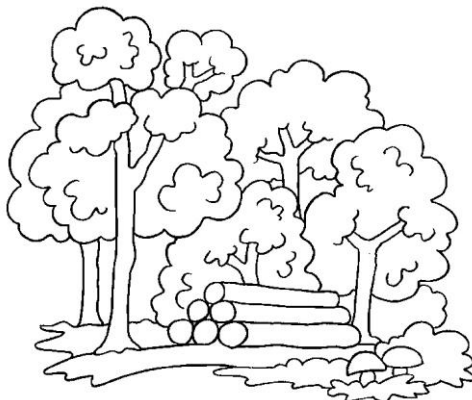
Procházím se temným lesem. Všude kolem je šero, jen na obloze temné jako ďábel září luna. Po lese se rozléhají podivné zvuky, jako kdyby všude kolem mě ťapalo milion malinkých zvířátek. Při každém zafoukání jižního větru na mě přilétla trocha jehličí z okolních stromů. V dáli se ozvalo vlčí zavytí. Ten průzračný zvuk se prodíral mezi stromy a keři, jako by se chtěl dostat ven z nekonečného lesa. Kdesi zahoukala sova. Ta nádherná představa být některým z lesních zvířat! Sedla jsem si do nádherné měkké trávy a přestala jsem myslet na všechny strasti každodenního života. Z temné oblohy na mě začaly dopadat malé dešťové kapky. Kolem se začal ozývat dusot lesních tvorů, jak uhánějí do svých skrýší před deštěm. Liják mě pleská do zad, jako kdyby to byl bič. Nevěnuji tomu pozornost. Lehnu si do studeného deště a usnu.

Adéla Kyzlinková, 7. A

Zázračný les

Jsem uprostřed lesa. Kolem mě tančí barevné plamínky. Větvičkami vysoko v nebi prosvítají barevné paprsky, jako kdyby se chtěly prodrat černou masou listí a jehličí. Z nebe začínají padat třpytivé hvězdičky. Ano, začíná pršet. Při každém dopadnutí kapky na zem se ozve cinknutí. Slunce se vyhoupne na oblohu a po nebi se rozlije duha. Lehnu jsem si do měkkého listí jako na polštář a pozoruji tu nádheru.

Adéla Kyzlinková, 7. A

Bouře v lese

Lesní cesta je celá rozbahněná. Jehličí mne bodá do nohou. Temný praskot větví se ozývá od každého stromu. Mám obrovský strach, panikařím. Vůně čerstvě pokáceného stromu přilétla až ke mně. Potok nedaleko křičí a voda v něm řve. Tma mě dohání k šílenství a nedovolí mi zavřít oči. Do tváře mi šlehá prudký vítr. Vlasy se mi zaplétají do větvíček smrku, u kterého stojím. Strach mi padá na hlavu jako lavina a strhává mě až k zemi. Za chvíli bouře utichne a já utíkám zděšeně domů.

Tereza Štěpánková, 7. A

Běžím ve vysoké trávě na rozlehlé louce. Zastavím se, lehnu si do trávy a zavřu oči. Cítím ještě ranní rosu, která tu zůstala ještě od rána. Slyším zurčící vodu z nedalekého potůčku opodál. Zaposlouchám se ještě víc a slyším šumící les lemující rozlehlou louku. Najednou cosi zašustí v trávě a v mžiku kolem mě proběhne srna, která peláší do lesa. Studený vánek větru ke mně donesl i přenádhernou vůni jabloňových květů. Vůně trávy, lesů a rozkvetlé jabloně mě uspala a probudilo mě až ukrutné vedro a pálivé paprsky slunce. Zahledím se do dáli a vidím blížící se mraky. Pomalu se zvedám a říkám si, že na tak krásné klidné místo se ještě jednou určitě vrátím.

Štěpán Stloukal, 7. A

Sedím u velkého vzrostlého stromu na zeleňoučké trávě, na které se blyští ranní rosa. Naproti mně se leskne křišťálové jezero. Po hladině ladně plují labutě a kličkují kolem růžových leknínů jako baletky. Nad jezerem poletují motýlci všech druhů, až jeden přiletí až ke mně a sedne mi na rameno. Je to úžasný pocit! Všude voní květiny a stromy, které zdobí rozkvetlé květy. Najednou z velkého stromu seskočí veverka a vyplaší motýlka, který až dosud seděl spokojeně na mém rameni. Dívala jsem se, jak motýlek letí směrem ke slunci, které mě oslepilo. Potom jsem se otočila, ale veverka už byla pryč. Rozhlédnu se ještě jednou, ta spousta nádherných barev mě zcela okouzila.

Gabriela Kuncová, 7. A

Procházka po pláži

Byla jasná noc a hvězdy zářily jako diamanty. Procházím se po nádherné pláži, která vypadá jako z pohádky. Břehy omývají křišťálové vlny oceánu a vyplavují na břeh mušle všech barev. V dále vidím skotačit delfíny. Po pláži cupitá malý krab a vypadá, že něco hledá. Připomíná mi žraloka, který hledá svou kořist. Zohnu se a ze země zvedám nádhernou lasturu, pokouším se ji otevřít, ale ta se vzpírá, jako by byla živá. Nakonec se mi ji podaří otevřít a uvnitř se ukrývá malá perla, která se leskne jako kapka rosy. Na chvíli si lehnu do písku a sleduji noční oblohu. Šumění oceánu mě uspává. Zavřu oči a usínám.

Gabriela Kuncová, 7. A

Léto

Léto - to nám velmi přeje,
sluníčko zas krásně hřeje.
U vody my dovádíme,
jahody si s chutí sníme.
Prázdniny mám velmi rád,
vždy se najde kamarád.

Podzim

Na podzim se pouští draci,
na túry se vychází.
Stromy mění svoji barvu,
vítr listí rozhází.
Rostou hříby i bedličky,
my máme zas bundičky.
Léto končí, podzim volá,
začala nám opět škola.

Lukáš Černý, 5. A

Husité

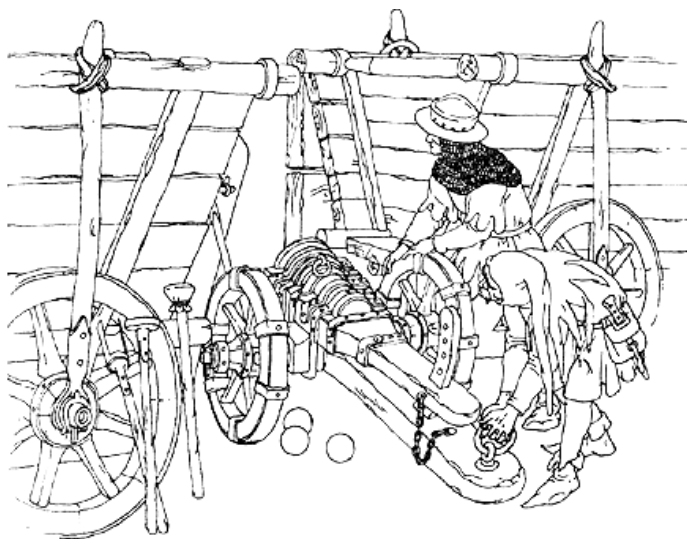
Jestli, kluci, nevíte,
kdo to byli husité,
máte právo stydět se,
nepatří vám střevíce.

Jana Husa neznáte,
státní svátek nemáte.
Také řemdich, šídlo, cep,
po hlavičce kropáč vás klep.

Ve vlastivědě učit jste se měli,
jinak byste nezkameněli.
A teď, když jste kámen,
bude s vámi ámen.

Moje báseň končí,
husitské zbraně už řinčí.

Jan Alricher, 4.B

Podzim

Padají listy ze stromů,
vezmeme si je hned domů.

Byly ve velké výšce,
vylisujeme je v knížce.

Odlétají od nás do teplých krajín ptáci,
fouká vítr a mohou létat draci.

Jablka na zahradě trháme
a dobrý mošt z nich děláme.

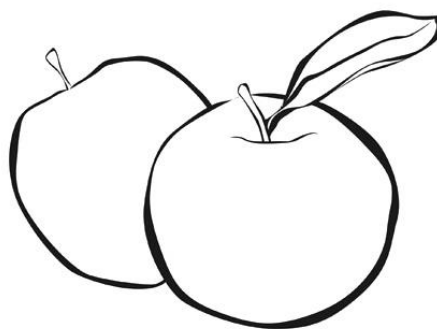
Ze švestek jsme navařili povidla,
docela se nám povedla.

Děda sbírá švestky, co pod stromem se vání,
potom z nich dobrou slivovici pání.

Zvířátka na zimu se chystají
a zásoby si sbírají.

Toto se na podzim děje,
když už sluníčko málo hřeje.

Vít Babka, 5. A

Podzim

Hádej, hádej, kdo to je?
Stromům listí zbarvuje.
Podzim je to přeci,
vždyť to víme všeci.

Nastává psí počasí,
možná se i vyčasí.
A když ne, co se dá dělat,
běžíme se rychle domů schovat.

Draky jsme pouštěli,
vysoko nám letěli.
Je tu konec podzimu,
už se těším na zimu.

Miroslava Skoupá, 5. A

Podzimní les

V lese se stačí jen dívat,
lepší než u televize zívát.

Na každém kroku mě vítá podzimní les,
barevně vyzdobený, jako na ples.

Strachem se mi podlomila kolena,
na louce jsem zahlédl statného jelena.

Jelen chodí se brzy pást,
ranní mlhou se nenechá zmást.

Ze stromů se sype listí
v lese se hlava pěkně čistí.

Daniel Hvizdal, 5. C

Podzimní radovánky

Padá listí všude kolem,
je ho plná zahrada,
zametám je koštětem,
za chvíli je ho hromada.

Potom draka pouštíme,
tahá nás a tahá,
ještě na kole jezdíme,
narozeniny má Váha.

Listí je barevné na stromech
a v lese je rušno,
zvířata nosí do nor mech,
aby jim v zimě nebylo krušno.

Chodíme do lesa na houby,
díváme se všude,
dokonce i za duby,
plný košík jich zas bude.

Matěj Kobylka, 5. A

Podzim

Podzim, podzim už je tady,
půjdeme ven do zahrady,
stromy barvami jen září,
sluníčko se smutně tváří,
kytičky už odkvétají
a vlaštovky odlétají.
Na zimu se každý chystá,
to, že přijde, je věc jistá.
Půjdem zase domů zpátky
podívat se na pohádky.

Štěpán Zajíc, 5. A

Týdenní rozhovor

Povídá pondělí úterku,
že spatřilo růžovou veverku.
To je přece k nevíře
zahlédnout růžové zvíře.

Povídá úterý středě,
že uklouzlo na zmrzlém ledě.
Natlouklo se velice,
ztratilo dva střevíce.

Povídá středa čtvrtku,
že má doma plno smutku,
chcípily jí dvě slepice,
plakala převelice.

Povídá čtvrtek pátku,
že má kozu a ta bradku.
Ta koza rýmy umí
a všem hned porozumí.

Povídá pátek sobotě,
že ztratil krásné kotě.
To kotě bylo půjčené.
A kde ho teď sežene?

Povídá sobota neděli,
že jí včera ujeli
jejím krásným autobusem,
co byl vzácným kusem.

Povídá neděle pondělku,
že též viděla růžovou ještěrku.
Ta jí ale utekla,
chtěla prchnout do pekla.

Anna Machačová - Anežka Klimešová, 5. A

Veverky a Klára

Na stromech zůstávají poslední lístky, teplota klesla pod deset stupňů. Děti už pomalu začínají nosit čepice a šály, zvířátka si dělají zásoby na zimu. Ale toto je výjimka pro rodinu malých veverek. Jsou tak malé, že nedokážou unést ani jeden oříšek.

Jednou se veverky vydaly směrem k vesnici Bukov. Jak šly, tak potkaly skupinu dětí. Honem se utíkaly schovat, ale bylo pozdě. Holčička jménem Klára si jich všimla a zastavila se. Běžela za nimi, až je dohonila. Paní učitelka si ani nevšimla, že jí někdo chybí. Třída se zastavila u veliké houby, kterou našel Martin, a tam si toho teprve všimla. Ale už bylo pozdě, Klára byla daleko.

Veverky se veliké holčičky bály a tiskly se k sobě. Klára je pohladila a řekla: „To bude dobrý.“ Zdálo se, že jí veverky uvěřily. Nejmladší veverka přistoupila k holčičce a něco řekla veverčím hlasem. Klára jí vůbec nerozuměla, ale šla za nimi. Došly ke stromu, veverky vylezly nahoru a ukazovaly jí, že nemají žádné zásoby na zimu. Klára jim porozuměla, že jim má pomoci zásoby nasbírat. Putovaly po lese, ale nikde nic. Protože ostatní zvířátka už všechno vzala. Klára uviděla velikánský strom, na kterém byly žaludy, a vedle stromu rostl keřík s oříšky. Rychle se vrhla pro oříšky, ale z keře vyskočil divočák. Lekla se a uskočila. Veverky s ní.

Už bylo půl šesté a paní učitelka Kláru neustále hledala. Nakonec to vzdala. Zavolala její mamince a řekla, že se Klára ztratila. „Cože? Vy si snad děláte legraci?“ odpověděla Klářina maminka. Paní učitelka zahodila mobil a dala se do pláče.

Veverky se už také probraly, šly za Klárou a začaly po ní skákat, aby se vzbudila. Klára vstala, byla jí zima, měla hlad a postrádala děti a rodiče. Po chvíli si uvědomila, co se vlastně stalo a jak byla hloupá, že něco takového udělala. Myslela si, že v lese bude muset zůstat, naučit se veverčí řeč a všechno, co veverky dělají. Klára šla s veverkami k jejich doupěti a tam usnula. Veverky byly ještě chvíli vzhůru, ale nakonec také usnuly.

Ráno se Klára vzbudila velmi brzy, aby našla snídani pro sebe i pro veverky. Jak se veverky vzbudily, dala jim k snídani, co v lese nasbírala. Když byly po snídani, tak se vrátily k místu, kde našly zásoby. Šly opatrně, aby nevyrušily kance, ale on tam nebyl. Nasbíraly ořechy a rychle se vrátily k doupěti. Nasypaly je do komůrky a šly hledat cestu ven z lesa.

Maminka měla o Kláru strach, tak ji šla hledat. V lese slyšela hlasy a vydala se za nimi. Maminka hlasitě volala Kláru. Veverky něco slyšely, odběhly od Kláry a uviděly Klářinu maminku. Táhly ji ke Kláře. „Mamííí,“ vykřikla Klára, „mám tě moc ráda a promiň.“ Maminka Klárku objala a byla moc šťastná, že všechno dobře dopadlo. Přiběhly i veverky, lísalý se ke Kláře a děkovaly tak za zásoby na zimu.

Agáta Konečná, 5. C

Kuře

Řeklo si jedno malé kuře:
„Copak tady na dvorku?“
A s ranečkem vyrazilo,
přejít tisíc pahorků.

Slunce k tomu krásně hřeje,
říká kuře s radostí.
Toho, kdo se na svět směje,
lidé rádi pohostí.

No, až na stém pahorku,
zastesklo se po dvorku.

Nikde statek, nikde nic,
dobře bylo u slepic.
Říká kuře posmutněle:
„Mám jít domů? Vyloučené!“

Tu stojí celkem malý statek,
plný slepic, kuřátek.
Kuře do něj rychle běží,
statkář na lavičce leží.

Prosím, prosím, statkáři,
kuře se říct odváží.

Dej mi aspoň trochu zrní,
nožky po cestě už brní.
Prosím, prosím, prosím.

Marš ty kuře zlobivé,
žádné zrní nebude.

Máš být doma,
na svém statku.
Tam máš otce,
tam máš matku.

Brášky a sestřičky,
mazej do své vesničky!

Prosím, prosím, statkáři,
zrníčko nic neváží.

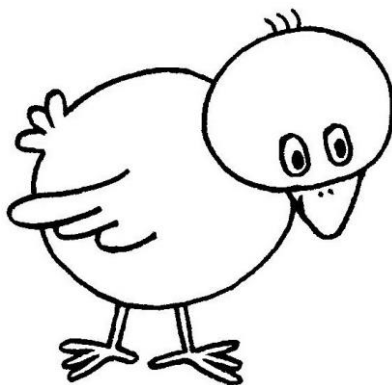
Já vám tady slibuji,
že se domů vrátím,
třeba vám to zrníčko,
i nějak splatím.
Statkář trochu dojatý,
zrníčka mu hodí.
Kuře rychle spapá je,
statkáře se bojí.

Platit mi to nemusíš,
však se mi to vrátí.
A teď rychle neposedo,
mazej za svou máti.

Kuře rychle domů běží,
brzy budu doma, věří.
Poznám tenhle velký dub,
ještě kousek a je tu.

Mamo, táto, už jsem tady,
volá kuře: „Živý, zdravý.“
Všechna malá kuřata,
z radosti jsou dojata.

Gabriela Štrajtová, 7. B

Povolání

Nechci být sportovcem, co jenom běhá,
vždyť přece běhání není žádná věda.

Nechci být vědec, co jenom sedí,
sedí a dělá pokroky vědy.

Chci trochu živější povolání mít,
jako třeba hasiči odvážná být.

I když ani hasiči není to pravé,
dýchat jen kouř, to není zdravé.

Proč vlastně přemýšlím,
co bude povoláním mým?
Když nejraději na světě,
mám obyčejný rým.

Zkrátka,
nejraději mám básně.
Řekněte,
nejsou přece krásné?

Gabriela Štrajtová, 7. B

Prsten

Mít tak prsten,
co zmizet mě nechá.
Byla bych, opravdu,
šťastná jak blecha.

Mít vlastní prsten
neviditelnosti,
odpočinout na chvíli
od vzteku a zlosti.

Na malou chvíli
před vším se schovat,
nemuset odpovídat,
nemuset vysvětlovat.

A myslím, že někdo
by z toho radost měl,
kdyby mě neviděl
a ani neslyšel.

Nenechat se najít,
celý den být schovaná.
Od poledne do půlnoci,
od večera do rána.

To by bylo super.
Mám ale strach,
že takový prsten
je jen v pohádkách.

Michaela Krupová, 9. A

Život

Žít život jako z pohádky,
netrápit se.

Nemyslet na hádky,
žít život jako ve snu,
bavit se,
nezažít nudu.

Mít bohatství,
dům jako hrad,
to se snad může jen v té pohádce stát.

Někdo možná takový život má,
řekneš si,
to se teda dobře má.

Nakonec po dlouhém přemýšlení,
přijdeš na to, že i obyčejný život bývá fajn,
důležité je být zdravý, mít práci,
rodinu a přátele,
se kterými je ti i s tím málem hodně vesele.

To málo je mnohdy moc.
Bohatství nám zdraví nenahradí,
důležitá je víra,
vůle chtít a dá se toho zvládnout dost.
To co mnohdy zvládne obyčejný člověk,
vypadá často jako zázrak.

Kristýna Musilová, 7. A

Když na louce ležím

Když na louce ležím,
slunce se směje.
Já uvnitř cítím,
jak srdce mě hřeje.

Když vidím les,
v něm stromy, co mávají,
cítím jejich radost,
co najevo mi dávají.

Když malý potůček,
tíše mi šeptá,
cítím se srandovně,
co že to breptá?

Na této louce
je mi vždy bezvadně,
jak všechno kolem
působí záhadně.

Barbora Hédlová, 6. B

Výlet

Když se jde do lesů nebo na louky,
většina z nás uvidí tam pavouky.

S sebou si vezmu malou svačinu,
a na rybníku uvidím kačenu.

Půjdu k ohradě, kde koně se pasou,
a pohlédnu na tu kobyly krásnou.

Hřívu má černou jako havran peří,
teď proběhla kolem stájových dveří.

Za chvíli je tma, už půjde se domů,
těším se zase na tu spoustu stromů.

Daniela Tomková, 6. B

Barvy

Je jich tolik, plný pytel.
Barvy, kdo je jejich ctitel?

Kdo zná barvy? Asi každý,
barvy ty tu budou na vždy.

Konečně se pobavíme,
o barvách si promluvíme.

Žlutá. Hele, sluce svítí.
Oranžová. Jako kvítí.

Modrá. Řeka co si teče,
potok, který neuteče.

Fialová. Milka kráva,
Zelená. Na louce tráva.

Barev je tu všude dost,
někdy tak, že mám až zlost.

Gabriela Štrajtová, 7. B

Barvy všechny

Černouškové v Africe mají jiné „ambice“.
Černouškové chodí pěšky,
Češi autem válcují ježky.
Češi pijí drahá vína,
černouškům zbyla jenom hlína.
Žlutá, černá nebo bílá...
je každá trochu jiná.
Však je to jen barva pleti,
je nás tu jak tuna smetí.
V dnešní době rasista znamená co nacista.

Michaela Klimešová, 9. A

Barvy všechny

Na planetě Zemi
barev je všude spousta.
Večerní nebe je modré
jak velká kaňka od inkoustu.

Západ slunce na obzoru
červánky vytváří,
jak když krev se hrne
stydlinovi do tváří.

Tyhle barvy mají
vykouzlit na tváři smích.
A ne barvy pleti
lidí ostatních!

Když dva lidé se potkají
vidí hned černobíle.
Jeden druhého odsoudí
a ne vždy se chová mile.

Neměl by hledět
na barvu jeho kůže.
Copak člověk člověka
takhle soudit může?

Svět je plný barev
jako v malování.
Barvy jsou tu pro radost,
ne pro pohrdání.

Michaela Krupová, 9. A

Barvy

Červená je barva jablek,
fialová zase švestek.
Modrá barva moře je,
šedé jsou zas koleje.

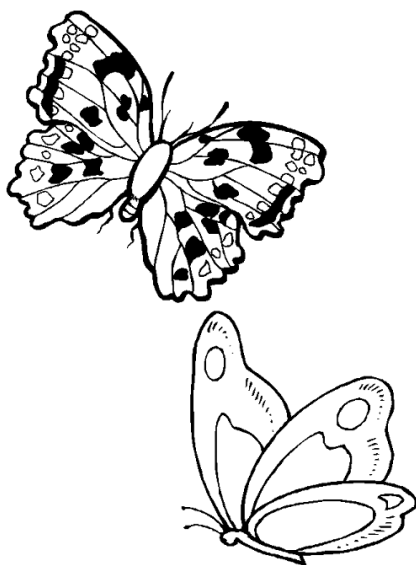
Žluté je sluníčko,
bílé je zas peříčko.
Růžová je barva triček,
běžová je zase cviček.

Zlatá barva zlato je,
azurová tě poleje.
Tělová je barva těla,
oranžová je pomela.

Zelený je krokodýl,
barevný je zas motýl.
Naše báseň je u konce,
všechny barvy dali jsme mamince.

Snad za tuhle básničku
dostaneme jedničku.

Jan Alrichter, Roman Ngo An, 4. B

Barvičky

Červenou má každý rád,
taky je to diplomat,
modrá k nám přiteče v podobě potoka,
zelená vybarví šťavnatá jablka.

Oranžová, ta má s pískem hodně společného,
šedá, ta jde domů bez ničeho,
fialová, ta zdobí fialky,
žlutá, ta zas sasanky.

Bílá, ta vybarví vajíčka,
hnědá, ta zas zajíčka,
všechny barvy rovny sobě jsou,
dobře je, že tady s námi jsou.

Ale pozor! Černá je tu s námi.
Je to sice barva smutná,
ale taky bychom ji měli mít rádi.

Filip Marek, 4. B

Chci žít?

Zdalo se, že to bude ráno jako každé jiné. Po zazvonění budíku jsem pomalu otevřela oči a... a co? Co se stalo pak? Nemám tušení. Nevím, co se dělo od rána až po okamžik před pár minutami, kdy jsem si díky mravenci v rukávu uvědomila, že se opírám o široký kmen starého dubu, jednoho z mnoha v tomhle lese, a vlasy mám plné rozdrolených kousíčků kůry. Zatřepala jsem rukou a vyklepala toho otravného mravence. Teprve pak mi došlo, v jak podivné situaci jsem se ocitla.

Jak jsem se sem dostala? Co dělám na místě, kde jsem v životě nebyla? V hlavě se mi rojily otázky jedna za druhou. Mezi korunami stromů jsem se pokusila zahlédnout kousek oblohy a snad i slunce, které by mi mohlo říct, kolik uběhlo času od poslední chvíle, již si pamatuji. Kdepak, žádné slunce. Jen nepřátelsky šedá mračna, o jejichž touze konečně zkrátit zem nebylo pochyb.

Vylekal mě kručivý zvuk. Že by už hřmělo? Ale ne, podle svírání v břiše jsem poznala, že příčinou kručení není nikdo jiný než můj hladový žaludek. Na bouřku si tedy ještě počkám. Jak asi dlouho jsem už nejedla? Může to být pár hodin, den nebo i týden. Nemám vůbec žádný pojem o čase.

Začala jsem se pomalu zvedat. Teprve až se mi začala podlamovat kolena a já jsem se musela přidržovat kmenu, abych se vůbec postavila, jsem si uvědomila, jak jsem slabá. Když jsem byla konečně na nohou, spravila jsem si pomačkané kalhoty a oprášila je, rozhodovala jsem se, kterým směrem se mám vydat. To bylo hodně velké dilema vzhledem ke skutečnosti, že jsem neměla ani ponětí, kde se právě nacházím. Zvolila jsem směr, na který jsem byla otočená, když jsem se probrala z toho kdovíjakého stavu, který se snad ani nedal nazvat spánkem. Bylo tedy docela možné, že jsem přišla odtud.

Pokusila jsem se kousek jít, ale zatočila se mi hlava. Další pokusy o chůzi se podobaly spíš opileckému vrávorání. Větve mě šlehaly do tváře, ale já jsem je nevnímala. Částečně proto, že mě ruce moc bolely na to, abych je zvedla a větve jimi ohýbala, a taky proto, že se má mysl soustředila jen na ten okamžik, kdy se odsud konečně dostanu.

A ta chvíle přišla. Nevím ale, jestli bych se na ni tak těšila, kdybych dopředu věděla, co mě čeká. Dívala jsem se na něco, díky čemu se mi začala pomalu, ale jistě vracet paměť. A s ní i pocity. Zoufalství. Bezděky jsem sáhla do kapsy a vyndala lahvičku s Vicodinem. Najednou jsem prostě věděla, že ji tam najdu. Zatřepala jsem s ní. Pár tablet tam ještě zůstalo. Přesto jsem ji zahodila - už je nebudu potřebovat.

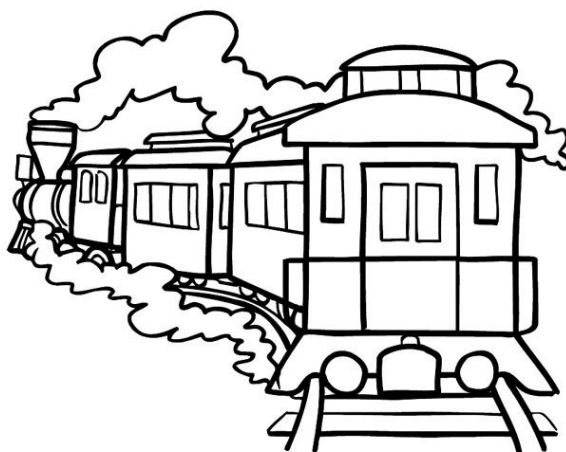
Jen jsem tam tak stála a hleděla na koleje. Z dálky jsem uslyšela vlak. Překročila jsem kolejnici a jako loutka se otočila směrem, odkud přijížděl.

Za chvíli už byl na dohled. Strojvedoucí si mě zřejmě všiml, vlak začal houkat jako zběsilý. V hlavě se mi vynořila ta poslední vzpomínka předtím, než jsem se ocitla v lese. Žádné zvonění budíku. Houkání vlaku. O tohle jsem se už jednou pokusila. Měla jsem důvod. A selhala jsem. Tentokrát se mi to ale podaří. Nenechám se zastavit.

Nevnímala jsem strojvůdcovo varování, zůstala jsem stát na místě a zavřela oči. Jen pár vteřin a bude po všem.

A v tu chvíli opravdu zahřmělo.

Michaela Krupová, 9. A

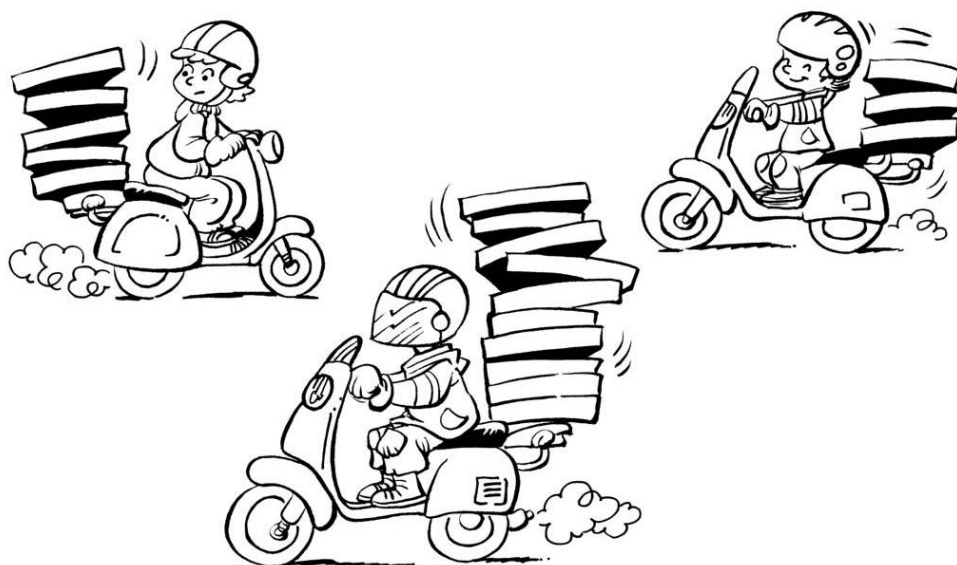
i-creative.cz

Abecední seznam autorů:

(čísla označují stránku sborníku, na které najdete příspěvky jednotlivých žáků)

<i>Alrichter Jan</i>	12, 26
<i>Babka Vít</i>	13
<i>Baráková Natálie</i>	2
<i>Bartošíková Klára</i>	7
<i>Černý Lukáš</i>	11
<i>Dvořáková Adéla</i>	6
<i>Hédlová Barbora</i>	23
<i>Hvízdal Daniel</i>	14
<i>Kavínová Linda</i>	3
<i>Jelínková Denisa</i>	5
<i>Klimešová Anežka</i>	16
<i>Klimešová Michaela</i>	24
<i>Kobylka Matěj</i>	2, 15
<i>Konečná Agáta</i>	3, 17
<i>Koňářiková Klára</i>	2
<i>Krupová Michaela</i>	21, 25, 28 - 29
<i>Kuncová Gabriela</i>	10, 11
<i>Kyzlinková Adéla</i>	9
<i>Machačová Anna</i>	16
<i>Marek Filip</i>	27
<i>Musilová Kristýna</i>	22
<i>Ngo An Roman</i>	26
<i>Pelišková Alena</i>	8
<i>Skoupá Miroslava</i>	6, 14
<i>Stloukal Štěpán</i>	10
<i>Šenk Dominik</i>	2

<i>Štěpánková Monika</i>	4, 5
<i>Štěpánková Tereza</i>	10
<i>Štrajtová Gabriela</i>	18 – 20, 24
<i>Tomková Daniela</i>	23
<i>Zajíc Štěpán</i>	15

Zdroje obrázků:

- *Obrázek na straně 7:*
http://www.onlineomalovanky.cz/omalovanka-maly-pes-s-jazykem-ven_1560.html
(22.6.2014)
- *Obrázek na straně 8:*
<http://www.predskolaci.cz/?tag=ovecka> (22.6.2014)
- *Obrázek na straně 9:*
<http://www.i-creative.cz/wp-content/uploads/2011/10/wood-cut-in-a-drill1.jpg>
(22.6.2014)
- *Obrázek na straně 12:*
<http://dum.specdcbynov.cz> (22.6.2014)
- *Obrázek na straně 13:*
<http://www.predskolaci.cz/wp-content/uploads/2010/09/ovoce-jablko.jpg>
(22.6.2014)
- *Obrázek na straně 19:*
<http://www.predskolaci.cz/wp-content/uploads/2012/10/kure-3.jpg> (22.6.2014)
- *Obrázek na straně 20:*
<http://www.omalovanky.xf.cz/?kat=hasic&obr=7&od=1> (22.6.2014)
- *Obrázek na straně 26:*
<http://www.i-creative.cz/wp-content/uploads/2008/03/motyl-8.gif> (22.6.2014)
- *Obrázek na straně 27:*
<http://folievarecha.cz/detail/skvrna-prazdna> (22.6.2014)
- *Obrázek na straně 29:*
<http://www.i-creative.cz/wp-content/uploads/2012/04/vlaky-13.jpg> (22.6.2014)
- *Obrázek na straně 31:*
<http://www.i-creative.cz/wp-content/uploads/2013/05/ukazky-z-knihy-uvolnovacky-a-zabavne-ukoly-2.jpg> (22.6.2014)
- *Obrázek na straně 33:*
<http://www.knihovnaivan.webk.cz/pages/akce.html> (22.6.2014)

Ve sborníku jsou použity literární práce, které vytvořili žáci ve školním roce 2013/2014. Autoři i jejich zákonní zástupci s uveřejněním souhlasili, práce jsou použity v originálním znění, bez jazykových úprav.

Metodické sdružení vyučujících českého jazyka (šk.rok 2013/2014)

Burgetová Radomíra, PhDr.

Ocetková Petra, Mgr.

Opletalová Ilona, Mgr.

Panáčková Věra, Mgr.

Svobodová Libuše, Mgr. – vedoucí MS

